

Hey Sen Sevgili Yârim İstanbul

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Şubat 2022

Mevsimi ve nesri yok bu esrik şehrin bense dualarımın tercümanı bir yetimim.
İçimin aryalari bazen sükûnet dilediğim Tanrı ve aşkın afaki mutluluğu ve işte şehre şerh düşen bir
şiiirden bir şairden nemalandığım bu bitimsiz duyguların mefkuresi bir yıldızım.
İçimdeki hiçlik makamı.
Yüzümde yorgun çizgiler ve yediğim simidi paylaşacağım sonsuzluk rüzgarı ile bezeli martılar.
Hurafeler bazen suskun.
Aşk ise bir şehir efsanesi bense nasıl da bu şehre tutkun.
Manivelası sözcüklerin top yekûn sökûn eden yürekten.
Sancılı gülüşler ve hıçkırık yüklü yosun tutan Boğaz'ın efkârına yenik düştüğüm anbean.
Göğsümde kıvanç.
İçimde bozguna uğramış yürek.
Yalnızlığımla akıntıya kürek çektiğim mavi deniz.
İstanbul'un külfeti ve kültürü bozguna uğrattırken zihnimi ve nadasa aldığım aşk ve sefasını sürdürdüğüm
yalnızlıkla kıyama durduğum günbegün ve şerh düştüğüm her milimi şehrin bense beynamaz kuşlardan
çalmışken bu aşkı ve işte uçuyorum hece hece uçuruyorum içimdeki yavru kuşu ve umudu.
Hicranın beş hali.
Aşkına üç hali Şafak'ın da söylediği gibi...
"Aşkın katı hali ve gaz hali ve su hali..."
Susamışlığımla dindiriyorum.
Suskun nidalarımı sözcüklere döküyorum.
Sancılı bir geceyi gün belleyip...
Şakıyan dilimi gül gibi elleyip...
Uçuşan saçlarım ve bülbüllere nazire eden kalemim bense yiğit neferiyim aşkın ve bezmişken hayattan
bezeli iken dizelerle ve beti benzi atmış şiiirlerden köprüler kurduğum yürekten yüreğe defnettiğim
dünüm ve şüheda anılarım ve işte halden anlayanlar sayesinde bir bir kaleme alıyorum efkârı ve aşkı.
Hazan yüklü olsam ne ki?
Hüzün içsem nice mi halim?
Kaybolan ritmi ömrün bazen temposu dinen hayallerin.
Ve topuklarımı vura vura koşuyorum şehrin bir ucundan diğerine...
Dik başlı mizacım.
Dik yakalı aşkım.
Didişken rüzgâr ve martılar ve yatıya gelen duygulardan hikayeler derliyorum bazen firakı aşkın bazen
fedaisi özlemin bazense vuslat bildiğim bir çağ yangını ile cebelleşiyorum...
Hümayunuyum belki de yalnızlığım ve aheste aheste çıkıyorum İstanbul yokuşlarını.
Şimdi Üsküdar'dayım yarın Emirgan ve günlerimi örerken şık vezirlerle İstanbul'un ruhunu içime

sokuyorum aslında ben İstanbul'a ile şık bir aşk yaşıyorum.

Yaralarımız ortak.

Yansıdığımız gerçek.

Yanıldığımız da.

Ve anıldıkça bir bir kulaklarımız çınlıyor ve beş vakit ezan sesi ile rükû ediyoruz tüm camilerinde ardı ardına.

Bir türbe.

Bir riayet.

Bir sancı.

Bir asalet.

Dengi dengine.

Aşkın kürü.

Yalnızlığın közü.

İki yakanın birbirine duyduğu hasret ve Huda'nın çağrısı ve tavaf ettiğimiz her yürek...

Miladi takvimin firarı hicri takvimin ilamı.

Dokumuz.

Dokunduğumuz.

Serdiğimiz örtüde alyuvarlarımla akyuvarlarımla uyumu gibi ruh ikizim İstanbul ve ben.

Mizacımız şaşkın.

Tutuk bazen dilim.

Sessizliği bastıran o asil titri şehrin.

Atlarda ufacık bir yüzölçümü ve içinde barınan milyonlarca insan nice köprü nice imkân nice darlık kimi için varlık kimi için yokluk lakin aşk adına muazzam bir katık iken şehri İstanbul.

Sözcüklerimin perçemine damlayan yağmur gibi.

Gözlerimden sıçrayan kıvılcım iklimi.

İçimin buğrası.

Aşkın nakşı ve neşri.

Bir nesir İstanbul.

Aşka esir İstanbul.

Saadetin ta kendisi kimi zaman izdiham ötesi yolları ve işte bağdaş kurduğum iki yakası bazen ıskaladığım bazen ıslıklandığım ve sancılandığım gecenin ertesi yeni güne selam verdiğim ve deniz kokusunu içime çektiğim...

Zamlı tarifesi aşkın ve ben bu aşka keflim, hey sen sevgili yârim İstanbul...